

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 37.

14de september 1890.

16de aarg.

Mors gut!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decora, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

En brav smeds underlige gjenordigheder.

1. Smeden og hans lærling.

Byen Philadelphia i Pennsylvania levede for en række aar siden en smedemester ved navn Amos Sparks, der var en meget flink og dygtig mand. Han forstod sit haand-
vert tilgavns, saa han ikke blot smukt og godt udførte de mere almindelige arbejder, som kunde falde hver dag, men ogsaa kunde paatage sig vanskeligere opgaver.

Som følge heraf, kom han snart i ry over hele byen for at være en udmærket smed og blev rent overhøbet med arbejde. Seks til otte svende arbejdede daglig paa hans værksted, og hans forretning gik saa godt, som det paa nogen maade var muligt.

Med sin kone Judith, der trosfast stod ved hans side, levede han et lykkeligt ægteskab. Han havde tre børn, to døtre paa seksten og fjorten aar og en søn paa tolv aar; de var alle velopdragne og gjorde sine forældre glæde. Kort sagt Amos Sparks var en af Gud saare velsignet mand, og alle, som kjendte ham, agtede ham paa grund af hans retskaffenhed og dygtighed og pris-
te høilig hans lykke.

Blot en ting bragte den brave mand megen sorg og mange beklæmninger. Han havde paa sit værksted en svend ved navn William Flyghter. Hos denne ungemands fader havde Sparks engang været i lære, og denne havde paa sin dødsfæng under taarer overgivet sønnen til ham med

bøn om at opdrage ham til et bravt og hæderligt menneske. Dette havde vor smed høitidelig lobet den døende og siden betragtet det som en hellig pligt at gjøre alt muligt for at holde sit Ord.

Men nu var den unge mand i den sidste tid bleven meget doven og lad. I familien, hvor han altid havde nydt saa megen kjærlighed og tidligere ogsaa følt sig saa lykkelig, lod han sig blot se ved maaltiderne. Sine fristunder tilbragte han næsten altid udenfor huset, og ingen vidste, hvor han gik hen. Ja smeden havde endog mistanke om, at han om natten hemmelig sneget sig ud af sin seng og forlod huset; men det var dog aldrig lykkedes at gribe ham paa de forbudne veie.

Alle de formaninger, som blev henvendte til ham med den største kjærlighed og alvor, var forgæves. Under andre omstændigheder vilde smeden sikkerlig have sagt til William, at han kunde gaa sin vei; han vilde ikke have et saa upaalideligt menneske i sit hus og i sin tjeneste; men tanken paa den døende faders bønner og taarer og det hellige løfte, som han havde givet, hindrede ham deri. Han vilde idetmindste gjøre, hvad han kunde, og havde endnu det haab, at han ved Guds hjælp skulde faa den letfindige unge mand bort fra hans fordærbelige veie og faa reddet hans sjæl.

2. En nat paa gaden.

En aften var Sparks og hans kone blevne siddende oppe til henimod midnat, da han skulde gennemgaa sine regnskabsbøger. Da syntes han med engang at høre sagte fodtrin paa trappen og straks efter, at gadedøren blev aabnet.

Han griber straks et lys og gaar op paa det kammer, hvor William pleiede at ligge sammen med husets søn.

Ganske rigtig! Hans seng var tom. Der var ingen tvil om, at den letfindige yngling hemmelig havde sneget sig ud af huset.

Smeden forlod straks igjen kammeret og gik ind i stuen, hvor han fortalte sin kone sin opdagelse og greb derpaa hat og frak for at ile ud og følge efter sin svend paa hans natlige vandring for om muligt at faa ham hjem igjen.

Det var en kold, stormfuld nat i februar maaned. Lyset fra gadelygterne flammede urolig frem og tilbage og kastede kun et mat og svagt skinn ud i mørket. Zetsamme han traadte ud af huset, bemærkede han en skikkelse, som netop forsvandt i det fjerne omkring et gadehjørne. Det kunde ikke være nogen anden end den letfindige unge mand!

Han ilede hurtigt, men saa stille som muligt efter den ensomme vandrer heniggenem den ene gade efter den anden, men var ikke istand til at indhente ham. Tilslut begyndte han dog at komme nærmere og bestræbedes stadig mere og mere i sin formodning om, at det maatte være William; han syntes at gjenkjende baade hans legemsfigur, gang og holdning.

Zetsamme hørte imidlertid den utjendte atter om et gadehjørne, og da smeden var naaet did, var skikkelsen ikke at opdage paa nogen kant; hvor meget han end sneg sig om til alle kanter, var der ikke et menneske at se. Der kunde ikke være nogen tvil om, at den unge mand maatte være gaaet ind i et hus i nærheden og derved unddraget sig sin forfølgers blik.

Smeden kjendte meget nøie den bydel, hvori han befandt sig. Et stykke borte hævede sig den stolte, flotsignende bygning, hvori den pennsylvaniske bant havde sit lokale. Og ikke langt deraf laa en del restaurationer, hvor der udskæntedes øl og vin, og som ikke havde det bedste rygte. Vinduerne var klart oplyste, og en larmende musik og bild jubel indenfra naaede hans øre. Derind maatte den stakkels William sandsynligvis være gaaet for at tilbringe natten med drif og svir.

Han blev et øieblik staaende i uvished,

om han skulde gaa ind og hente sin svend ud og føre ham hjem; men sandsynligvis vilde han blive mødt med spot og haan og den forførte yngling vilde efter al rimelighed af faldt skamfølelse ligeoverfor sine daarlige kamerater ikke godbillig finde sig i at blive hentet hjem. Men det kunde jo hændte, at han inden ikke altfor lang tid vilde komme ud igjen; isaafald vilde han tage ham ved haanden og tale et alvorligt, kjærligt ord til ham. Han besluttede derfor at blive staaende en stund og vente.

3. Et uventet møde.

Neppe havde smeden taget denne beslutning, da han hørte fodtrin i nærheden af sig. Han havde ikke lyst til, at nogen skulde træffe ham paa gaden paa denne tid af natten og muligens gjenkjende ham, og derfor trykkede han sig saa tæt som muligt ind i hjørnet af en trappeaffats.

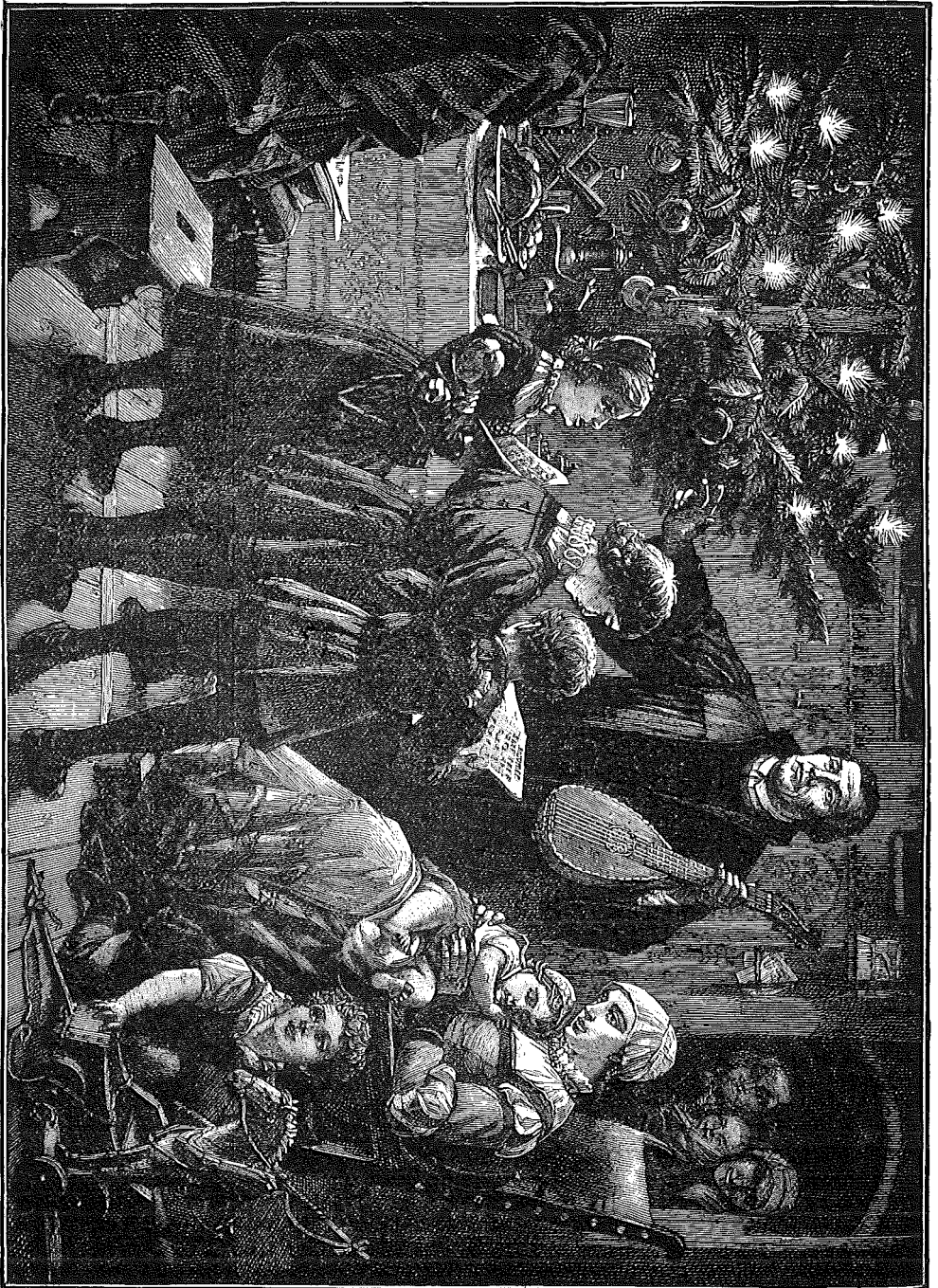
Men han var alligevel bleven bemærket, og den kommende skikkelse blev staaende og kastede et forskende blik paa ham. En lygt sendte sit matte lys hen i den krog, hvor smeden havde skjult sig, og den fremmede udbrød:

„Nei er det Dem, mr. Sparks? Hvad er det, som har bragt Dem herud saa sent?“

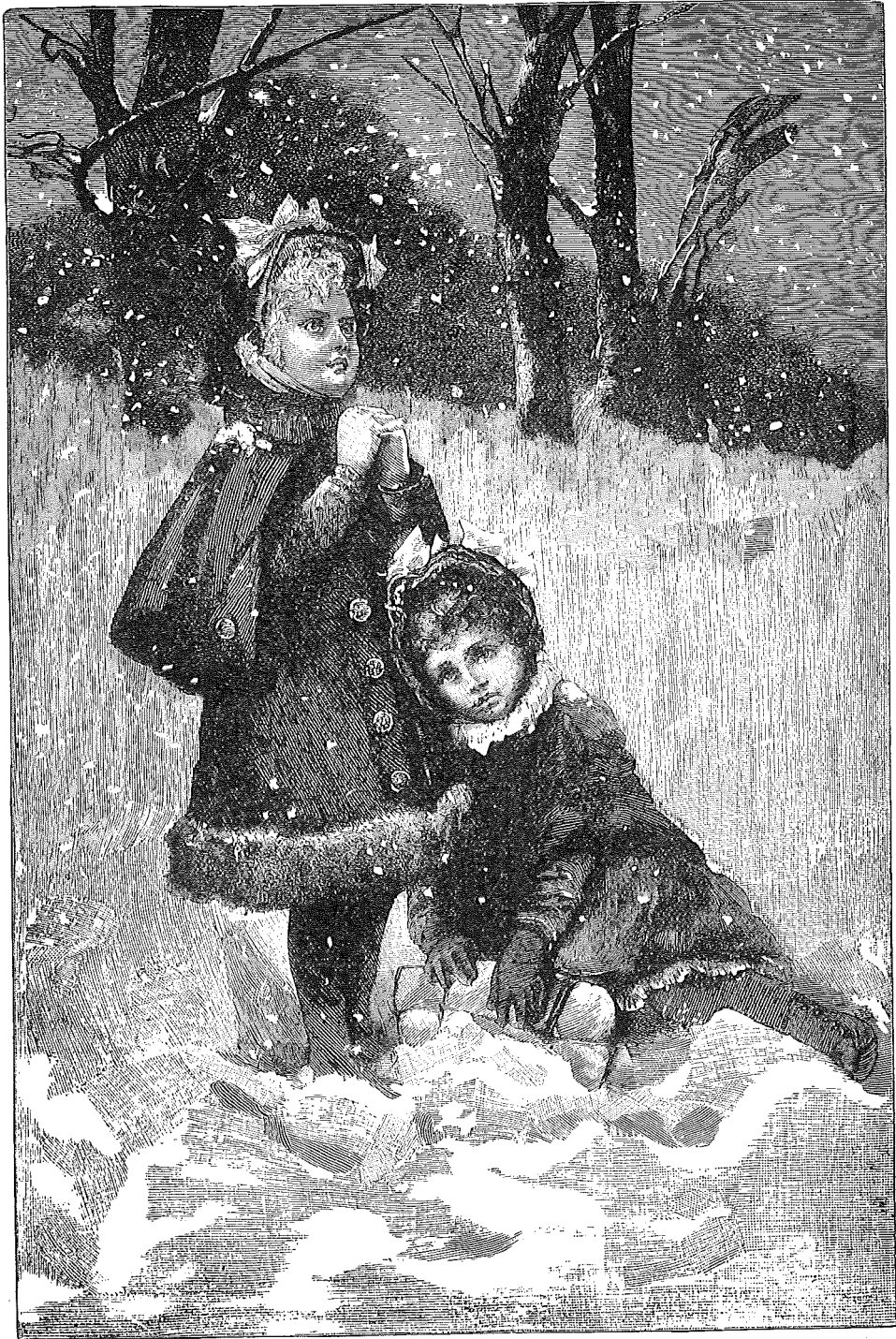
Smeden kjendte godt stemmen. Det var snedker H a r r i s o n, som rettede dette spørgsmaal til ham. Men han foretrak ikke at svare. Han vilde ikke bringe den stakkels forblindede William i folkemunde, og haabede paa den maade ogsaa før at blive kvit den uvelkomne person. Dette skede ogsaa virkelig. Harrison rystede forundret paa hovedet og gik saa sin vei, idet han bemærkede:

„Nu ja, jeg ser, at De ikke ønsker at blive forstyrret, mr. Sparks. Kanste De imorgen er mere villig til at fortælle mig, hvad det er, I vil efter klokken tolv paa dette sted!“

(Fortsættes.)

Suthers børn.

Þaa vildspor i snefog.

Luthers børn.

(Med billede.)

Naar vore unge læsere betragter det ene billede idag, som viser Martin Luther omgiben af sin familie en juleaften, har vistnok mere end en lyst til at høre lidt om disse den store reformators børn.

Den ældste hed *Johannes*, men blev gjerne kaldt *Hans* eller *Hansemand*. Hvor elskede ikke Luther den unge gut, og hvorledes var det ikke hans brændende ønske, at han skulde lære at elske den Herre Jesus og bevares fra alle verdens syndige tillokkelser. Bekjendt er Luthers brev til denne sin søn, da han var fire aar gammel, og hvori han saa kjærlig lægger ham paa hjerte at bede til den himmelske fader; dermed begynder han, og dermed slutter han.

Hans andet barn var en liden pige, men hun døde allerede aaret efter, at hun var født. I hendes sted fik han en tid efter atter en datter, som fik navnet *Magdalena*. Ogsaa denne fromme, begavede og for Luther saa dyrebare datter skulde han maatte stilles fra, da hun var 13 aar gammel.

Det er gribende at læse om Luther ved hendes død*): Den ene bøn efter den anden opsendte han ved hendes leie. „Kjære Gud, jeg har hende saa inderlig kjær; men er det din vilje, at du vil tage hende til dig, da vil jeg ogsaa gjerne vide hende hos dig“, tilføiede han ydmyg bøiende sig under Herrens vilje.

Og til den syge siger han derpaa: „Lille Lene, kjære datter, ikke sandt? Du blev gjerne her hos din far; men du drager ogsaa gjerne til faderen hisset?“

„Ja, kjære far“, svarede hun blidt, „som Gud vil.“ Da hun laa i dødstampen, faldt Luther paa knæ foran hendes seng, græd bitterlig, bad, at Gud vilde udløse hende og tog hende endnu engang i favn. Til sin hustru,

som ikke kunde taale at se den kjære datter opgibe aanden, sagde han: „Kjære Käte, betænk dog, hvor hun kommer hen. Hun har det jo godt nu.“ Men han havde samtidig haarde kampe selv at bestaa, hvilket lettest sees af hans ord: „Jeg er vel glad i aanden, men dog i hjødet meget sørgmodig. Hvor det er forunderligt at vide, at hun hviler i fred og dog at være saa bedrøvet!“

Da barnet var lagt i kisten, sagde han: „Du kjære lille Lene! Hvor godt det er for dig. Du vil atter opstaa og skinne som en stjerne, ja som solen!“

Da hun skulde jordsæstes og mange blandt dem, som samledes til ligfærden, udtrykte sin deltagelse, sagde han: „Det skal ikke gjøre eder ondt. Jeg har sendt en helgen til himmelen, ja en levende helgen. Og gid vi alle kunde faa en saadan død! En saadan død vilde jeg i denne stund tage imod.“

Fremdeles havde Luther to sønner, som hed *Martin* og *Paul* og en datter *Margaretha*. Sønnen *Paul* blev læge, og baade hans og *Margarethas* efterkommere lever endnu i *Tyskland*.

For Jesu skyld.

Ved en barnegudstjeneste havde man en søndag til tekst det deilige ord: „To mig, og jeg skal blive hvidere end sne.“ Lærerinden prøvede at vise børnene, hvor nødvendig den bøn er for os, og tilsidst sluttede hun sin forklaring med et spørgsmaal om, hvorfor Gud kan give os forklarelse for al synd.

„Fordi Gud er saa god“, sagde en liden klarpiet pige. „Fordi Gud ser, vi er saa bedrøvede“, svarede en anden. „Fordi Gud ser, vi lider under syndens magt“, udbrød en tredje.

„Kan det da virkelig borttage synden,

*) Det efterspølgende er fortalt efter A. Diftow.

at vi er lidende og bedrøvede?" spurgte lærerinden.

"Jeg ved ikke, hvoraf det kommer, at Gud kan tilgibe os", sagde en liden pige, "men jeg ved, at vi maa bede ham om forladelse, og at Gud er saa god."

"Ja", svarede lærerinden, "vi maa nok bede om forladelse, og Gud er god, glem aldrig det; men naar Gud er god, maa han da ogsaa holde sit ord; thi om jeg nu lovede noget, men ikke holdt mit ord, saa kan J da ikke sige, at jeg var god."

"Nei, nei", udbrød børnene.

"Men naar nu Gud har lovet at straffe synden, hvor han finder den, naar han har sagt, at han ikke har lyst til ugudelighed, og at den onde ikke skal bo hos ham, saa maa han ogsaa holde sit ord, skjønt han er god. Hvor kan han saa forlade os synden, da han hader den."

"Vi ved det ikke", sagde et par af børnene, "vær saa god at fortælle os det."

"Nubel", svarede lærerinden, "hvormange af eder slutter vel eders aftenbøn med ordene: „Alt dette beder jeg for Jesu skyld."

Alle hænder blev rakte i veiret.

"Men hvorfor siger J: for Jesu skyld?" Derpaa kunde ingen svare. Saa fortalte lærerinden om, hvor høit Gud elskede verden, at han hengav sin enbaarne søn, som bar al syndens straf i vort sted, saa at Gud nu kan være retfærdig og holde sit ord og dog tillige forlade dem al synd rigeligt, som tror paa Jesus, i hvis navn de faar syndernes forladelse. Hun fortalte om paaskelammet, som Israel slagtede i Ægypten, og om blodet, som blev strøget paa dørstolperne, saa dødsenglen gik forbi, og den førstefødte blev skaanet for det lille lams skyld. Hun fortalte om det store offer paa Golgatha og om, hvorledes vi frelses for det Guds lams skyld, som bar al verdens synd. Og hun mindede dem om alle Guds velgjerninger, baade til legem og sjæl, som vi overses med hver dag, altfammen for Jesu skyld, for det lille lams skyld.

Til sidst flyttede den lille klarsiede pige sig tæt hen til sin lærerinde og sagde: "Jeg er saa glad over, at De har fortalt os dette, og jeg skal tænke derpaa, hver gang jeg siger: for Jesu skyld. Jeg har aldrig før vidst, hvad det betød; men jeg siger det, fordi mor har lært mig det."

Kjære børn, lad mig tilføje, hvad J ogsaa kan læse i eders bibel, at i himmelen istemmes af en himmelsk hærskares mangfoldighed en sang, hvis indhold lyder saaledes: "Lammet, som er slagtet, er værdigt at annamme magt og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og velsignelse." (Aab. 5, 12.)

Den sang skal istemmes af al skabningen. Syng med paa den sang, børn, syng med, og naar J huster paa alt, hvad J har og faar for Jesu skyld, faar J ogsaa nok eders fjerter til at synges:

Lammet, kun lammet, dets vunder og saar
Æren og prisen i evighed faar,
Amen, halleluja, amen!

Et og andet.

Et barns tro. En moder med sine 3 børn klyngede sig til vraget af dampskibet "Bohemia". Moderen sagde udmattet, at hun maatte give op og drukne. Hendes lille pige svarede: "Hold ud lidt endnu, kjære mor! Jesus gif paa vandet og frelste Petrus, og maasse han vil frelse os."

Den lille piges ord styrkede hendes mor saa, at hun holdt ud endnu nogle øieblikke længere, da en baad kom og reddede dem.

Den sande styrke. En troende laa paa sit yderste. Da traadte en af hans venner hen til leiet og spurgte:

"Føler du din tro sterk?"

"Nei", sagde den døende, "men min Jesus er sterk og mægtig. J ham har jeg baade min retfærdighed og styrke."

Hold dit hjerte rent!

Anna havde af sin moder faaet en liden havefeng, som hun skulde plante blomster i. Om vaaren spadeede hun fengen om. Da sagde moderen til hende: „Anna, pas nu paa at se godt efter og samle alle de ugræsrodde, du finder, saa du ikke skal faa blomsterbedet fuldt af ugræs.“

Anna gjorde kun halvt, hvad der var sagt hende. Store, lange rodde plukkede hun vistnok bort, men saa hun en liden, tynd rod, lod hun den ligge og spadeede videre. Hun mente som saa: „De smaa rodde kan ikke komme til at gjøre stor skade.“

Moderen saa det vel, men sagde ikke noget. Neppe var der imidlertid bleven sommer, før hele blomsterbedet var overfyldt af ugræs.

Da tog moderen Anna ved haanden, førte hende hen til blomsterfengen og sagde: „Se her, Anna! Du plukkede blot bort de store ugræsrodde og mente, at de smaa ingen skade vilde gjøre. Men de smaa rodde er blevne store, og nu er hele fengen ødelagt. Men lær nu heraf, og huff for fremtiden paa, at netop paa samme maade gaar det saa ofte med det menneskelige hjerte. Den, som kun søger at udrydde de store synder, men lader de smaa, onde tilbøieligheder faa lov til at huses der-

inde, hans hjerte vil snart være ødelagt og ganste i syndens herredømme. Thi de smaa, onde tilbøieligheder vokser sig store og kvæler tilsidst de gode spirer i hjertet.

Vær ikke nysgjerrig.

En gut, som hed Baldemar, var meget nysgjerrig. En Dag, da han stod udenfor huset, saa han en fremmed herre gaa ind. „Jeg gad rigtig vide,“ sagde han, „hvad denne fremmede herre skal inde hos far!“

Straks efter sneg han sig hen til stuedøren og lagde øret hen til nøglehullet for at lytte efter, hvad der blev talt derinde. Men da bliver pludselig døren aabnet, og Baldemar faar et saadant stød, at han tumler et par skridt til siden.

Uheldigvis stod et fad med økseblod der; thi hans fader var slagter. Og opi dette fad styrtede Baldemar baglænds.

Hans fader kom til og hjalp ham, men han beklagede ikke sin søn, idet han hjalp ham op, men sagde derimod:

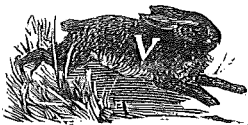
„Ja, se der, min søn, har du fortjent straf for din nysgjerrighed.“

Hvorledes Baldemar saa ud, da han var kommen op af fadet med økseblod, vil jeg ikke forsøge paa at beskrive. I kan selv tænke eder dertil.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 35.

En stor skrihhals.

Billedgaade.

n
ma ad

eg

s st

